

Arrest

**nr. 138 094 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 17 juni 2012 en 15 mei 2013 en hebben zich een tweede keer vluchteling verklaard op 1 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 5 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden op 24 december 2014 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn afkomstig uit Sambrial, een dorp bij de stad Sialkot in de provincie Punjab. U bent een Ahmadi.

Op 18 juni 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde in Pakistan te zijn vervolgd omwille van uw Ahmadi geloofsovertuiging. De lokale moslims, gewoonlijk soennieten, aanvaardden uw geloof niet. U werd meermaals beschimpt en bedreigd op straat. U werd ook enkele keren het slachtoffer van gewelddadige incidenten, zo verklaarde u. Men trachtte eens uw ouderlijke woning en wagen in brand te steken, u werd aangevallen met een fles en werd ook een keer beschoten met een vuurwapen. Uit vrees voor uw veiligheid besloot u Pakistan te verlaten.

Op 7 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers kon er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vluchtmotieven, daar u er geen coherente verklaringen over aflegde. U kon evenmin een bewijs voorleggen van de incidenten van religieus geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, terwijl er binnen de Ahmadi gemeenschap een gecentraliseerd rapporteringsmechanisme bestaat. Hier werd tevens naar verwezen in de beslissing en beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS. Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd verworpen, aangezien u niet ter terechtzitting bent verschenen op 29 augustus 2014.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd verklaarde u zich hier samen met uw echtgenote S.(...) S.(...) (CG 13/13633, O.V. 7.706.160) voor de tweede keer vluchteling op 1 december 2014. U verklaart dat uw asielmotieven zoals u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn. U beweert dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omwille van uw Ahmadi geloof. Omdat uw ouders in hun dorp problemen kenden, zijn zij verhuisd naar uw zus in Dandpur Khalorian te Pakistan. Uw tante T.(...) R.(...) kon de functie van schooldirectrice niet opnemen omdat haar Ahmadi geloof niet getolereerd werd. Vele Ahmadi families uit Sambrial hebben Pakistan verlaten. Ook werden enkele huizen van Ahmadi families uit Gujranwala in brand gestoken. Tevens werd de oom van uw echtgenote beschoten. Uw advocaat maakte op 19 december 2014 enkele nieuwe documenten over aan het CGVS, met name: enkele kopieën van documenten afgeleverd door het UK Border Agency betreffende de erkenning tot vluchteling van enkele van uw kennissen in het Verenigd Koninkrijk, een kopie van een Duitstalig document betreffende de oom van uw echtgenoot en enkele documenten betreffende uw tante T.(...) R.(...) en haar professionele loopbaan in Pakistan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen omwille van uw Ahmadi geloof in Pakistan, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 mei 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw beweerde problemen Pakistan. U kon zoals eerder uiteengezet evenmin een bewijs van uw moeilijkheden neerleggen. Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hebt u verzaakt te verschijnen op de terechtzitting die doorging op 29 augustus 2014. Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de ernst van uw asielaanvraag, gezien u geen aannemelijke verklaring gaf waarom u niet opdaagde op de terechtzitting van de RVV.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U haalt nog steeds aan Ahmadi-moslim te zijn en omwille van uw religie vervolging te vrezen in Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire

maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U legde weerom geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon geenszins staven dat u in Pakistan ooit moeilijkheden hebt gekend omwille van uw Ahmadi geloof, zoals u blijft volharden na de eerder genomen weigeringsbeslissing door het CGVS.

Daarnaast stelde u dat uw ouders nog steeds worden gevisieerd wegens hun Ahmadi geloof en hierom zijn verhuisd binnen Pakistan. Ook zou de oom van uw echtgenote problemen hebben in Pakistan. Deze oom zou zelfs ernstig verwond geraakt zijn nadat hij werd beschoten. U legde echter niet het minste bewijs neer van de problemen van uw familieleden in Pakistan. Uw uiteenzetting blijft beperkt tot een vage omschrijving en vermag, gezien de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw eerdere verklaringen, geenszins een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven te werpen. Dat uw tante T.(...) R.(...) professionele problemen kende in Pakistan omdat zij Ahmadi is, heeft weinig uitstaans met uw ingeroepen asielmotieven.

Met betrekking tot uw verklaringen dat vele Ahmadi families uit Sambrial, vanwaar u afkomstig bent, Pakistan hebben verlaten en huizen van Ahmadi families in brand werden gestoken in de loop van de zomer van 2014, moet gesteld worden dat uw verklaringen weliswaar melding maken van precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst, doch dat zij géén verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omdat u louter een schets geeft van een algemene situatie zonder te concretiseren en zonder aan te tonen dat u daadwerkelijk vervolging riskeert bij terugkeer naar Pakistan. Algemene rapporteringen die voorbijgaan aan voornoemde concrete vaststellingen in uw dossier en waarvan u niet aantoonst dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn zodoende niet van aard om anders te besluiten.

Ten aanzien van de nieuwe documenten die u bijbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige en huidige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten u niet persoonlijk aanbelangen en bijgevolg weinig relevant zijn in uw asielaanvraag. De kopieën van documenten die u neerlegt betreffen de asielprocedures van enkele van uw kennissen in het buitenland. Er dient echter te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites wordt beoordeeld, rekening houdend met het profiel van de individuele asielzoeker en de concreet door hem aangehaalde elementen van een vrees voor vervolging. De documenten met betrekking tot uw tante zijn voorts slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is.

Deze door u neergelegde documenten volstaan op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een

bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

Inzake: S.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn afkomstig uit Tehal gelegen in de provincie Punjab. U bent een Ahmadi. Op 17 mei 2013 diende u in België een eerste asielaanvraag in nadat u hier uw echtgenoot R.(...) S.(...) U.(...) (CG nr. 12/16587Z, O.V.nr. 5.512.555) vervoegde. U verklaarde in Pakistan te zijn vervolgd omwille van uw Ahmadi geloofsovertuiging. Omdat u religieus beledigd werd door medestudenten en docenten, zette u eind april 2013 uw universitaire studies stop in Pakistan. Nadat u en uw familie in mei 2013 thuis werden aangevallen door enkele geestelijken, vluchtten jullie naar familie in Islamabad. Uit vrees voor uw veiligheid, besloot u Pakistan te verlaten.

Op 7 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers slaagde u er niet in uw ingeroepen vluchtmotieven geloofwaardig voor te stellen, daar u er geen coherente verklaringen over aflegde. U kon evenmin een bewijs voorleggen van de incidenten van religieus geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, terwijl er binnen de Ahmadi gemeenschap een gecentraliseerd rapporteringsmechanisme bestaat. Hier werd tevens naar verwezen in de beslissing en beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS. Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd verworpen, aangezien u niet ter terechtzitting bent verschenen noch werd vertegenwoordigd op 29 augustus 2014. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd verklaarde u zich hier voor de tweede keer vluchteling op 1 december 2014. U verklaart dat uw asielmotieven zoals u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn.

U beweert dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omwille van uw Ahmadi geloof. Tevens werd uw oom F.(...) A.(...) beschoten in Pakistan. Uw advocaat maakte op 19 december 2014 enkele nieuwe documenten over aan het CGVS, met name: enkele kopieën van documenten afgeleverd door het UK Border Agency betreffende de erkenning tot vluchteling van enkele van uw kennissen in het Verenigd Koninkrijk, een kopie van een Duitstalig document betreffende uw oom en enkele documenten betreffende T.(...) R.(...), een tante van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen omwille van uw Ahmadi geloof in Pakistan, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 mei 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw

beweerde problemen Pakistan. U kon zoals eerder uiteengezet evenmin een bewijs van uw moeilijkheden neerleggen. Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hebt u verzaakt te verschijnen op de terechtzitting die doorging op 29 augustus 2014. Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de ernst van uw asielaanvraag, gezien u geen aannemelijke verklaring gaf waarom u niet opdaagde op de terechtzitting van de RVV.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U haalt nog steeds aan Ahmadi-moslim te zijn en omwille van uw religie vervolging te vrezen in Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U legde weerom geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon geenszins staven dat u in Pakistan ooit moeilijkheden hebt gekend omwille van uw Ahmadi geloof, zoals u blijft volharden na de eerder genomen weigeringsbeslissing door het CGVS. Ook zou uw oom problemen hebben in Pakistan. Deze oom zou zelfs ernstig verwond geraakt zijn nadat hij werd beschoten. U legde echter niet het minste bewijs neer van de problemen van uw familieleden in Pakistan. Uw uiteenzetting blijft beperkt tot een vage omschrijving en vermag, gezien de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw eerdere verklaringen, geenszins een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven te werpen.

Ten aanzien van de nieuwe documenten die u bijbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige en huidige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten u niet persoonlijk aanbelangen en bijgevolg weinig relevant zijn in uw asielaanvraag. De kopieën van documenten die u neerlegt betreffen de asielprocedures van enkele van uw kennissen in het buitenland. Er dient echter te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites wordt beoordeeld, rekening houdend met het profiel van de individuele asielzoeker en de concreet door hem aangehaalde elementen van een vrees voor vervolging. De documenten met betrekking tot uw tante zijn voorts slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Deze door u neergelegde documenten volstaan op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte

toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen

verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat *in casu* de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 tweevoudig zijn: enkele positieve beslissingen van dorpsgenoten dewelke werden erkend als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk, een positieve Duitse asielbeslissing voor de oom van verzoekster en enkele documenten met betrekking tot de problemen van tante T. R. in haar loopbaan in het onderwijs te Pakistan omwille van haar Ahmadi religie (relevant in het licht van de ernstige problemen die ook verzoekster ondervond tijdens haar hogere studies in Pakistan) enerzijds en het toegenomen geweld tegen de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan in de loop van 2013-2014 (i.t.t. de situatie bij de 1ste asielaanvraag in 2012) anderzijds. Verzoekers benadrukken dat hun Ahmadi religie niet in vraag wordt gesteld. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stellen verzoekers dat zij bijgevolg genieten van een ruimere toepassing van het voordeel van de twijfel dan een andere asielzoeker.

Waar hen wordt verweten dat zij geen enkel begin van bewijs neerleggen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dienen te vrezen of een reëel risico lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, laten verzoekers gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte lijkt te poneren dat alle geweld en discriminatie zoals door Ahmadi's in Pakistan ondervonden zou worden gerapporteerd in het rapporteringssysteem van de Ahmadi-gemeenschap, hetgeen een manifest foutieve veronderstelling is, zoals ook mag blijken uit het eigen COI Focus rapport van Cedoca zoals opgenomen in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal kan volgens verzoekers bijgevolg niet worden gevolgd in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent het geweld waarvan zij het slachtoffer zijn geworden wegens gebrek aan bewijs van deze incidenten terwijl een rapporteringsmechanisme van de gemeenschap bestaat. Bovendien zijn de positieve beschermingsbeslissingen in het Verenigd Koninkrijk of Duitsland voor geloofsgenoten uit hetzelfde dorp afkomstig wel degelijk relevant, aldus verzoekers, die in dit verband verwijzen naar rechtspraak van de Raad en menen dat *in casu* een analoge beslissing zich opdringt. Minstens ontbreekt in de bestreden beslissingen de motivatie waarom deze beslissingen uit het Verenigd Koninkrijk en Duitsland *in casu* niet relevant zouden zijn conform de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts stellen verzoekers dat hen ten onrechte met de vinger wordt gewezen voor het niet aanwezig zijn op de zitting van de RvV van augustus 2014. Verweerder stelt hierbij: "Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de ernst van uw asielaanvraag, gezien u geen aannemelijke verklaring gaf waarom u niet opdaagde op de terechtzitting van de RvV." (stuk 1a, blz. 2). Verzoekers betwisten deze overweging en argumenteren dat er wél ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de gedraging van hun voormalig raadsman, dewelke woonstkeuze deed op diens kantooradres (stuk 15) doch hen vervolgens niet op de hoogte stelde van de behandeldingsdatum voor de RvV in augustus 2014 en zelf als raadsman ook niet verscheen, noch zich liet vertegenwoordigen voor de Raad zodat de zaak zonder hun medeweten passeerde en werd verworpen om technische redenen. Verzoekers wijzen erop dat wanneer woonstkeuze wordt gedaan bij de raadsman, de oproeping van de Raad enkel en alleen naar de raadsman wordt verstuurd, dewelke de taak heeft om diens cliënt in te lichten, minstens om als

raadsman alsdan diens cliënt te vertegenwoordigen op de zitting. Dit is volgens verzoekers *in casu* niet gebeurd, hetgeen hen persoonlijk niet ten kwade kan worden geduid, laat staan dat dit enig gevolg kan hebben inzake de geloofwaardigheid of de ernst van hun asielaanvraag, aldus verzoekers.

Wat betreft de situatie van Ahmadi's in Pakistan, voeren verzoekers aan dat de motivering van de bestreden beslissingen in dit verband een schromelijke minimalisering uitmaakt van de manifest problematische situatie van Ahmadi's in Pakistan, hetgeen immers hoegenaamd geen kwestie is van *mogelijks te maken kunnen krijgen* met discriminatoire maatregelen, bedreiging en geweld, doch hetgeen een vaststaand en internationaal erkend feit is van steeds toenemende discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld tegen de Ahmadi-gemeenschap. De gegevens van het Commissariaat-generaal inzake de problemen van Ahmadi's in Pakistan zijn bovendien schromelijk gedateerd, aldus verzoekers, die erop wijzen dat de Subject Related Briefing "*Pakistan. Ahmadiyya Muslim Community*" immers reeds dateert van 29 maart 2013. Uit het Thematisch ambtsbericht "*Positie van Ahmadi's en Christenen in Pakistan*" van 20 november 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken mag evenwel blijken hoe de situatie voor Ahmadi's in Pakistan in 2013-2014 stelselmatig slechter/gevaarlijker is geworden. Ook recente persberichten bevestigen dit toegenomen geweld tegen Ahmadi's. Ter staving van hun betoog verwijzen verzoekers naar en citeren zij uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, op grond waarvan zij besluiten dat gelet op hun geloof en hun afkomst uit Punjab wel degelijk afdoende duidelijk maken dat zij overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lopen in hun land van herkomst. Minstens wordt door het Commissariaat-generaal niet aangetoond dat zij hiertegen over een valabel intern vluchtalternatief zouden beschikken in Pakistan.

Tot slot argumenteren verzoekers dat wat betreft het nazicht inzake het al dan niet bestaan van de noodzaak aan subsidiaire bescherming, enkel de "oorlogssituatie" in Pakistan en in het bijzonder in Punjab werd nagezien terwijl hun ernstige vrees overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet in hoofdzaak kadert in het feit dat zij Ahmadi zijn. De noodzaak aan subsidiaire bescherming in hun hoofde werd in dit licht niet onderzocht, wat volgens verzoekers een schending uitmaakt van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de vreemdelingenwet aangezien omwille van bovenstaande elementen de kans wel degelijk aanzienlijk groter is dat zij als Ahmadi afkomstig uit de provincie Punjab voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking zouden moeten komen. In zoverre de Raad in het licht van haar volle rechtsmacht hen nog niet onmiddellijk de subsidiaire bescherming zou toekennen, dringt zich naar het oordeel van verzoekers minstens de verbreking van de bestreden beslissingen op, teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten het dossier ten gronde op een zorgvuldige wijze te herbeoordelen, rekening houdend met de meest actuele informatie inzake discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Immers kan deze situatie van Ahmadi's in Pakistan onmogelijk geminimaliseerd worden, alwaar ook UNHCR benadrukt dat voor Ahmadi's die openlijk hun geloof praktiseren of die doelwit zijn geworden van bedreigingen en/of aanvallen door fundamentalistische soennitische groepen, gezien het landelijk bereik van deze groepen, er slechts een zeer beperkt vlucht- of vestigingsalternatief bestaat. UNHCR stelt dat de stad Rabwah in uitzonderingsgevallen mogelijk een vlucht- of vestigingsalternatief is voor Ahmadi's met een laag profiel, doch hierbij dient rekening te worden gehouden met de schaarste aan woningen en werkgelegenheid, evenals het feit dat het stadsbestuur niet-Ahmadi is (zie thematisch ambtsbericht dd. 20 november 2014, p. 24 van 52, stuk 5).

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest RvV nr. 116.919 van 15 januari 2014, het document "*A report on the Persecution of Ahmadi's in Pakistan during the year 2013*", Thematisch ambtsbericht positie van Ahmadi's en Christenen in Pakistan van 20 november 2014, vanwege het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, het artikel "*Pakistan Moordland*" van The Post Online van 17 december 2014, het artikel "*Pakistaanse Ahmadi's moeten kiezen tussen dood en ballingschap*" van Mondiaal Nieuws van 21 oktober 2014, het artikel "*Pakistaanse meute steekt huizen minderheid in brand*" van 28 juli 2014, Wikipedia overzicht 2014 Gujranwala attacks, het artikel "*Blasphemy and Religious Intolerance in Pakistan*" van The Diplomat van 7 augustus 2014, het artikel "*Ahmadi man gunned down in Gujranwala*" van Reuters van 28 december 2014, het artikel "*Blasphemy accused Ahmadi man gunned down in Punjab*" van Reuters van 16 mei 2014, Schriftelijke vraag nr. 5-11121 van 13 februari 2014 aan de vice-eersteminister en minister van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Europese Zaken, de COI Focus "*Pakistan. Ahmadiyya Muslim Community: Rapportering incidenten*" van 23 juli 2013 en het verzoekschrift zoals ingediend bij de RvV door Mr. S. Lauwers tegen de eerdere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal.

Als bijlage aan de verweernota wordt een vertaling dd. 6 oktober 2014 van het thematisch rapport van de organisatie LandInfo met als originele titel "*Temanotat Pakistan: Forhold for ahmadiyyaer*", uitgegeven op 3 juli 2014, gevoegd. Het rapport heeft betrekking op de algemene situatie van de ahmadiyya in Pakistan.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, hij er niet in slaagde coherente en samenhangende verklaringen af te leggen met betrekking tot de aanvallen die hij onderging in Pakistan omwille van zijn Ahmadi-geloof, er voor burgers uit de provincie Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, hij niet aantoont en uit het administratief dossier evenmin blijkt dat hij een gemeenschappelijk vluchtrelaas deelt met zijn broer zodat hij zich niet zonder meer kan steunen op zijn erkenning als vluchteling teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken en de door hem neergelegde documenten geen informatie leveren over de problemen die hij omwille van zijn Ahmadi zijn in Pakistan zou hebben gekend, noch over de door hem beweerde omstandigheden dat hij zijn winkels kwam te verkopen, noch over de door hem beweerde omstandigheden waarop hij aan zijn pols verwond geraakte. Het beroep dat verzoeker bij de Raad aanhangig maakte werd verworpen bij arrest nr. 129 686 van 18 september 2014 omdat verzoeker niet ter terechtzitting verschenen is en hij evenmin vertegenwoordigd was. Verzoeker betoogt dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet ter terechtzitting verschenen is en stelt dat zijn toenmalige raadsman hem niet op de hoogte stelde van de behandeldingsdatum van zijn zaak voor de RvV in augustus 2014 en zelf als raadsman ook niet verscheen, noch zich liet vertegenwoordigen voor de Raad zodat de zaak zonder zijn medeweten passeerde en werd verworpen om technische redenen. Daargelaten het feit dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het uiten van blote beweringen, wijst de Raad erop dat de eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt. Dit beginsel geldt ook voor een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, vage en volatiele verklaringen over de essentie van haar relaas de geloofwaardigheid van haar beweringen op ernstige wijze ondermijnen, haar problemen aan de universiteit blijken haar verklaringen toen geen reden vormden opdat zij haar land van herkomst zou verlaten om internationale bescherming te zoeken, er voor burgers uit de provincie Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en de door haar neergelegde documenten geen informatie geven over de door haar beweerde problemen die zij op de universiteit zou hebben gekend, de FIR slechts een eenzijdige registratie van een klacht is en de bewijswaarde ervan beperkt is aangezien een FIR geen garanties biedt inzake de inhoud van de vermelde klacht en bovendien in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en het medisch attest en de foto niet aantonen dat haar oom het slachtoffer was van een aanval. Het beroep dat verzoekster bij de Raad aanhangig maakte kon niet op de rol worden geplaatst daar geen pro deo stukken werden ingediend en evenmin het rolrecht werd voldaan.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verklaren verzoekers dat hun asielmotieven zoals zij aanhaalden tijdens hun eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn en dat zij niet kunnen terugkeren naar Pakistan omwille van hun Ahmadi geloof. Omdat verzoekers ouders in hun dorp problemen kenden, zijn zij verhuisd naar zijn zus in Dandpur Khalorian te Pakistan. Zijn tante T.R. kon de functie van schooldirectrice niet opnemen omdat haar Ahmadi geloof niet getolereerd werd. Vele Ahmadi families uit Sambrial hebben Pakistan verlaten. Ook werden enkele huizen van Ahmadi families uit Gujranwala in brand gestoken. Tevens werd de oom van verzoekster beschoten.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: enkele fotokopieën van documenten afgeleverd door het UK Border Agency betreffende de erkenning tot vluchteling van enkele van verzoekers kennissen in het Verenigd Koninkrijk, een fotokopie van een Duitstalig document betreffende de oom van verzoekster en enkele documenten betreffende verzoekers tante T.R. en haar professionele loopbaan in Pakistan.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Wat de algemene situatie van Ahmadi-gemeenschap betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *“(…) Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de*

"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen een schromelijke minimalisering uitmaken van de problematische situatie van de Ahmadi in Pakistan en dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier inzake de situatie van de Ahmadi in Pakistan schromelijk gedateerd is. Zij brengen als bijlage aan het verzoekschrift zelf informatie bij die betrekking heeft op de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en die dateert van 2014.

De Raad wijst er vooreerst op dat aangebrachte algemene informatie bij een meervoudige asielaanvraag omtrent de situatie in een land van herkomst en die recenter is dan de informatie van het Commissariaat-generaal geen afbreuk doet aan het feit dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond.

Waar verzoekers wijzen op de ruimere toepassing van het voordeel van de twijfel gezien de verontrustende situatie van de Ahmadi in Pakistan, dient op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, de verweernota en het verzoekschrift te worden vastgesteld dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. In de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan wordt het gebrek aan vrije religieuze godsdienstbelijding door Ahmadi in Pakistan bevestigd, evenals een doorgedreven discriminatie. Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift verwijzen naar verschillende recente incidenten waarin Ahmadi betrokken waren en het leven lieten omwille van hun geloofsovertuiging, dient te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal, noch de Raad betwist dat er gewelddadige incidenten tegen Ahmadi plaatsvinden in Pakistan, waarbij er doden kunnen vallen. Dit blijkt overigens eveneens uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie. Dit neemt echter niet weg dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en een loutere verwijzing naar een risico-profiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Pakistan werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Verzoekers dienen aan te tonen dat wat hen betreft feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in hun land van herkomst of dat zij vallen onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut, waar zij gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas in gebreke blijven.

Immers, zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, vermogen de door verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen opgediste asielmotieven. Verzoekers tonen geenszins *in concreto* aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun individueel geval blijkt. Verzoekers brengen immers, net zoals tijdens hun eerste asielaanvraag, geen enkel bewijs bij van hun persoonlijke problemen in Pakistan omwille van hun geloof. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt gesteld: "(...) Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw beweerdde problemen omwille van uw Ahmadi geloof in Pakistan, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 mei 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw beweerdde problemen Pakistan. U kon zoals eerder uiteengezet evenmin een bewijs van uw

moeilijkheden neerleggen. Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hebt u verzaakt te verschijnen op de terechtzitting die doorging op 29 augustus 2014. Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de ernst van uw asielaanvraag, gezien u geen aannemelijke verklaring gaf waarom u niet opdaagde op de terechtzitting van de RVV.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. (...)

U legde weerom geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon geenszins staven dat u in Pakistan ooit moeilijkheden hebt gekend omwille van uw Ahmadi geloof, zoals u blijft volharden na de eerder genomen weigeringsbeslissing door het CGVS.

Daarnaast stelde u dat uw ouders nog steeds worden gevisieerd wegens hun Ahmadi geloof en hierom zijn verhuisd binnen Pakistan. Ook zou de oom van uw echtgenote problemen hebben in Pakistan. Deze oom zou zelfs ernstig verwond geraakt zijn nadat hij werd beschoten. U legde echter niet het minste bewijs neer van de problemen van uw familieleden in Pakistan. Uw uiteenzetting blijft beperkt tot een vage omschrijving en vermag, gezien de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw eerdere verklaringen, geenszins een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven te werpen. Dat uw tante T.(...) R.(...) professionele problemen kende in Pakistan omdat zij Ahmadi is, heeft weinig uitstaans met uw ingeroepen asielmotieven.

Met betrekking tot uw verklaringen dat vele Ahmadi families uit Sambrial, vanwaar u afkomstig bent, Pakistan hebben verlaten en huizen van Ahmadi families in brand werden gestoken in de loop van de zomer van 2014, moet gesteld worden dat uw verklaringen weliswaar melding maken van precaire situaties of realiteiten in uw land van herkomst, doch dat zij géén verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omdat u louter een schets geeft van een algemene situatie zonder te concretiseren en zonder aan te tonen dat u daadwerkelijk vervolging riskeert bij terugkeer naar Pakistan. Algemene rapporteringen die voorbijgaan aan voornoemde concrete vaststellingen in uw dossier en waarvan u niet aantoonst dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn zodoende niet van aard om anders te besluiten. (...)” en “(...) Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen omwille van uw Ahmadi geloof in Pakistan, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 7 mei 2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw beweerde problemen Pakistan. U kon zoals eerder uiteengezet evenmin een bewijs van uw moeilijkheden neerleggen. (...)

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. (...)

U legde weerom geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon geenszins staven dat u in Pakistan ooit moeilijkheden hebt gekend omwille van uw Ahmadi geloof, zoals u blijft volharden na de eerder genomen weigeringsbeslissing door het CGVS. Ook zou uw oom problemen hebben in Pakistan. Deze oom zou zelfs ernstig verwond geraakt zijn nadat hij werd beschoten. U legde echter niet het minste bewijs neer van de problemen van uw familieleden in Pakistan. Uw uiteenzetting blijft beperkt tot een vage omschrijving en vermag, gezien de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw eerdere verklaringen, geenszins een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven te werpen. (...)”

Verzoekers laten vooreerst gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte lijkt te poneren dat alle geweld en discriminatie zoals door Ahmadi's in Pakistan ondervonden zou worden gerapporteerd in het rapporteringssysteem van de Ahmadi-gemeenschap, hetgeen een manifest foutieve veronderstelling is, zoals ook mag blijken uit het eigen COI Focus rapport van Cedoca zoals opgenomen in het administratief dossier: “Tegelijk geeft het Ahmadiyya Foreign Missions Office te kennen dat de incidenten die gerapporteerd worden op www.persecutionsofahmadis.org geen volledige weergave vormen van de moeilijkheden die ahmadi in Pakistan ondervinden.

(...)

Ondanks de uitvoerige berichtgeving vormen de door www.persecutionsofahmadis.org gerapporteerde incidenten **geen exhaustieve opsomming** van de moeilijkheden die ahmadi in Pakistan ondervinden. **Over tal van incidenten wordt niet gepubliceerd** omdat deze niet gesignaleerd worden aan de plaatselijke en/of nationale geloofsgemeenschap.

De rapportering op www.persecutionsofahmadis.org is **uitgebreid maar blijft onvolledig**. Publicatie is afhankelijk van de relevantie van de ondervonden moeilijkheden en van de kennisgeving van het betreffende voorval aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en/of aan andere verantwoordelijken binnen de geloofsgemeenschap.”

Uit verzoekers hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd in het kader van hun eerste asielaanvraag blijkt evenwel dat hun problemen wel degelijk gesignaleerd werden aan de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah. Gelet op de zwaarwichtigheid van hun voorgehouden problemen, mag er dus in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat hierover werd gerapporteerd en dat verzoekers aldus in staat moeten zijn om middels deze rapportering enig begin van bewijs bij te brengen. Zonder verzoekers hun eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag in dit verband reeds oordeelde als volgt:

“(…) Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS I p. 3) dat u binnen uw lokale gemeenschap de functie van nazim had, hetgeen o.a. inhield dat u medeverantwoordelijk was om bij voorvallen binnen uw gemeenschap dit door te geven aan uw amir. Met betrekking tot de ernstige voorvallen die u aanhaalt - o.a. een aanval op uw huis met poging tot brandstichting, een aanval op u door drie mannen met ernstige verwondingen tot gevolg, u werd beschoten in uw wagen - stelt u (CGVS I p. 3 & 7 & 13) dat uw amir op de hoogte is en die heeft deze informatie normaal gezien doorgegeven aan de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah. U stelt verder dat uw gemeenschap in Rabwah echter geen ruchtbaarheid (bv. via mediakanalen zoals hun krant of hun website) aan uw problemen zal gegeven hebben omdat uw problemen slechts klein waren en dat ze enkel bij heel erge voorvallen zoals een moord hieromtrent iets publiceren. Hierop werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd om toch via Rabwah te proberen eventuele bewijzen omtrent uw problemen te bekomen of om te laten attesteren dat u dergelijke problemen heeft ondervonden, aangezien ze er volgens uw verklaringen normaal gezien van op de hoogte zijn. Meer dan een half jaar later werd u opnieuw gehoord voor het CGVS. Gevraagd of u zoals hierboven werd aangegeven contact heeft genomen met de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah antwoordt u ontkennend (CGVS II p. 4-5). U stelt dat ze er alles weten van jullie problemen maar dat ze dit niet gaan publiceren, dat de Ahmadi-gemeenschap weigert om dit te doen, dat ze weigeren om zoiets te bevestigen of attesteren. Kort hierna laat u uitschijnen dat u zich toch heeft geïnformeerd maar kan u dit niet concretiseren, u stelt dat u hoorde dat de imam dit niet graag doet en dit heeft vernomen “via mensen die nabij jullie zijn”. Deze motivering waarom u geen contact opnam met uw gemeenschap in Rabwah kan niet worden aanvaard en valt absoluut niet te rijmen met de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap “een performant rapporteringsmechanisme” opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat deze rapportering op www.persecutionofahmadis.org via persberichten, nieuwsbrieven, en maand- en jaarrapporten “uitgebreider en gedetailleerder” is dan deze door mensenrechtenorganisaties. Er wordt onder meer melding gemaakt van moorden, geweldpleging, gerechtelijk en politieel optreden, intimidatiepraktijken en discriminatoir optreden t.a.v. Ahmadi. Het gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient door te geven aan de amir op districtsniveau, en dat deze rapporteert aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Het gegeven dat over bepaalde incidenten niet wordt gepubliceerd heeft enerzijds te maken met het feit dat ze niet werden gesignaleerd aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en anderzijds met de relevantie van de ondervonden moeilijkheden (uit de voornoemde informatie COI Focus dd. 23/07/2013 p. 6-7 kan men lezen dat de website melding maakt van sommige van de voorvallen die worden omschreven als ‘religieuze apartheid’, waarna enkele voorbeelden van gegeven worden, en dat het onmogelijk is om melding te maken van elk van deze voorvallen). Aangezien u verklaarde dat u uw problemen signaleerde aan uw amir die dan weer zou rapporteren aan Rabwah, en gezien de zwaarwichtigheid van de problemen die u kende, zou er dus in alle redelijkheid van mogen worden uitgegaan dat hierover werd gerapporteerd en dat u in staat moet worden geacht om middels deze rapportering een begin van bewijs bij te brengen, hetgeen u niet heeft gedaan. Dit is niet aannemelijk indien de feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan en u effectief uw plaatselijke leider daarvan in kennis zou hebben gesteld. (...)” en “(...) Uit uw verklaringen

blijkt (CGVS p. 3) dat uw grootvader de president van de Ahmadi-gemeenschap in Tehal is geweest, hetgeen o.a. inhield dat indien er zich problemen voordeden hij deze probeerde op te lossen en indien dit niet lukte hij dit doorgaf aan het hoofdkwartier in Rabwah. Met betrekking tot de ernstige voorvallen die u aanhaalt, stelt u (CGVS p. 7-8) dat uw familie de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah heeft ingelicht over de aanval op het huis op 08/05/2013 en over de aanval op uw oom op 11/06/2013. U stelt verder dat uw gemeenschap in Rabwah echter geen ruchtbaarheid aan deze problemen zal gegeven hebben omdat dit nog meer schade zou toebrengen aan de Ahmadi-gemeenschap, en dat ze enkel publiceren over zware voorvallen zoals wanneer er doden vallen. U werd erop gewezen dat het hoofdkwartier van de Ahmadi in Rabwah via haar eigen mediakanalen zoals hun krant of hun website weldegelijk rapporteren over de problemen die de Ahmadi in Pakistan ondervinden, dat ze rapporteren over moorden maar ook over 'kleinere' voorvallen (zoals o.a. een toegangsverbod aan een universiteit, problemen in een winkel), en dat in vergelijking hiermee een aanval op twee huizen van leden van de Ahmadi-gemeenschap geen klein voorval is, hetgeen u beaamde. Gevraagd of men dan niet kan verwachten dat Rabwah hierover zou publiceren verklaart u dat uw familie hun problemen hebben gemeld in Rabwah maar dat u er niet bij was, dat u niet weet met wie ze spraken en er niets van weet. Hierop werd u gevraagd om toch via Rabwah en/of uw familie te proberen eventuele bewijzen omtrent uw problemen en deze van uw familie te bekomen of om te laten attesteren dat u dergelijke problemen heeft ondervonden, aangezien uw familie volgens uw verklaringen Rabwah op de hoogte heeft gebracht. Meer dan een half jaar later heeft u het CGVS nog steeds niet dergelijke overtuigingsstukken bezorgd. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap "een performant rapporteringsmechanisme" opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat deze rapportering op www.persecutionofahmadis.org via persberichten, nieuwsbrieven, en maand- en jaarrapporten "uitgebreider en gedetailleerder" is dan deze door mensenrechtenorganisaties. Er wordt onder meer melding gemaakt van moorden, geweldpleging, gerechtelijk en politieel optreden, intimidatiepraktijken en discriminatoir optreden t.a.v. Ahmadi. Het gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient doorte geven aan de amir op districtsniveau, en dat deze rapporteert aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Het gegeven dat over bepaalde incidenten niet wordt gepubliceerd heeft enerzijds te maken met het feit dat ze niet werden gesignaleerd aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en anderzijds met de relevantie van de ondervonden moeilijkheden (uit de voornoemde informatie COI Focus dd. 23/07/2013 p. 6-7 kan men lezen dat de website melding maakt van sommige van de voorvallen die worden omschreven als 'religieuze apartheid', waarna enkele voorbeelden van gegeven worden, en dat het onmogelijk is om melding te maken van elk van deze voorvallen). Aangezien u verklaarde dat uw familie jullie problemen signaleerde aan Rabwah, en gezien de zwaarwichtigheid van de problemen die jullie kenden, zou er dus in alle redelijkheid van mogen worden uitgegaan dat hierover werd gerapporteerd en dat u in staat moet worden geacht om middels deze rapportering een begin van bewijs bij te brengen, hetgeen u niet heeft gedaan. Dit is niet aannemelijk indien de feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan en uw familie effectief Rabwah daarvan in kennis zou hebben gesteld. (...)

Dat verzoekers thans nog steeds in gebreke blijven enig begin van bewijs bij te brengen van de problemen die zij in Pakistan zouden hebben gekend omwille van hun Ahmadi geloof, wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een manifest gebrek aan medewerking. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Ook de thans door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze hun geloofwaardigheid kunnen herstellen. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent correct gesteld als volgt: "(...) Ten aanzien van de nieuwe documenten die u bijbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige en huidige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten u niet persoonlijk aanbelangen en bijgevolg weinig relevant zijn in uw asielaanvraag. De kopieën van documenten die u neerlegt betreffen de asielprocedures van enkele van uw kennissen in het buitenland. Er dient echter te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites wordt beoordeeld, rekening houdend met het profiel van de individuele asielzoeker en de concreet door hem aangehaalde elementen van een vrees voor vervolging. De documenten met betrekking tot uw tante zijn voorts slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Deze door u neergelegde documenten volstaan op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. (...)"

Verzoekers werpen op dat de positieve beschermingsbeslissingen in het Verenigd Koninkrijk of Duitsland voor geloofsnoden uit hetzelfde dorp wel degelijk relevant zijn voor de beoordeling van hun asielaanvraag. Verzoekers verwijzen in deze naar arrest nr. 116 919 van de RvV van 15 januari 2014 en zij menen dat een analoge beslissing zich opdringt. De door verzoekers geciteerde passage uit voornoemd arrest luidt als volgt: *“Verzoeker, van wie de hoedanigheid van Ahmadi en de herkomst door verweerder niet worden betwist, voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken waaruit zou blijken dat verscheidene personen van zijn stam en dorp in Duitsland werden erkend als vluchteling (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). De zes personen die in deze stukken zijn vermeld, dragen allen dezelfde stamnaam als verzoeker. Verzoeker verklaart dat deze naam plaatsgebonden is, hetgeen strookt met de naam van verzoekers dorp en tevens blijkt uit de vermelding van dit dorp en van verzoekers provincie in de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. De erkenning van verscheidene van verzoekers stam- en dorpsgenoten in Duitsland zou, mede gelet op de hoger aangehaalde informatie inzake de precare situatie van de Ahmadi in Pakistan, mogelijks een ernstige aanwijzing kunnen vormen voor het bestaan in hoofde van verzoeker van een gegronde vrees voor vervolging.”*

Daargelaten het feit dat elke asielaanvraag op individueel en op eigen merites dient te worden beoordeeld, benadrukt de Raad dat een analoge redenering niet opgaat voor verzoekers. Immers, daar waar uit het geciteerde arrest een duidelijke band blijkt tussen de betreffende asielzoeker en de personen van wie hij documenten aanbrengt waaruit blijkt dat zij als vluchteling zijn erkend in Duitsland, tonen verzoekers geenszins de band aan tussen henzelf en de personen in de door hen aangebrachte stukken. Uit de documenten die verzoekers neerleggen aangaande de erkenning van twee Pakistanen door de UK Border Agency blijkt geenszins dat de twee personen die in deze stukken worden vermeld, namelijk enerzijds ‘M. B. B. T.’ en anderzijds ‘K. I.’ dezelfde stamnaam dragen als verzoekers (zoals dit wel het geval was in het geciteerde arrest). Noch uit hun naam, noch uit andere elementen kan afgeleid worden dat de twee personen die in de documenten van UK Border Agency worden genoemd stam- of dorpsgenoten van verzoekers zouden zijn. Behalve het feit dat ze allen de Pakistaanse nationaliteit hebben, blijkt nergens een andere link tussen verzoekers en deze twee genoemde personen. Uit de neergelegde stukken van UK Border Agency blijkt evenmin dat deze personen Ahmadi zijn, noch dat zij omwille van hun Ahmadi geloof zouden zijn erkend als vluchteling. De Raad benadrukt dat het niet volstaat om zonder meer erkenningsbeslissingen van twee Pakistanen aan te brengen zonder dat er uit deze stukken enige link of verband met verzoekers blijkt. Hetzelfde kan gesteld worden van het (weinig leesbaar) document dat verzoekers aanbrengen en dat volgens hun verklaringen betrekking zou hebben op verzoeksters oom in Duitsland. Uit het stuk in kwestie kan enkel worden afgeleid dat het betrekking heeft op ene ‘S. A.’. Ook hier kan noch uit de naam, noch uit een ander element afgeleid worden dat deze persoon de oom van verzoekster of een stam- of dorpsgenoot van verzoekers zou zijn. Ook hier blijkt aldus nergens een link tussen deze ‘S. A.’ en verzoekers.

2.4.4. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Pakistan. Actuele veiligheidssituatie”* van 18 februari 2014 en COI Focus *“Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie”* van 12 november 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met de loutere verwijzen naar verschillende recente incidenten waarin Ahmadi betrokken waren en het leven lieten omwille van hun geloofsovertuiging en de argumentatie dat hun ernstige vrees overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet in hoofdzaak kadert in het feit dat zij Ahmadi zijn en dat omwille van bovenstaande elementen de kans wel degelijk aanzienlijk groter is dat zij als Ahmadi afkomstig uit de provincie Punjab voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking zouden moeten komen, brengen verzoekers geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.4.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.6. Waar verzoekers ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS